

Még nem tudom

Kétkedek olykor.
Rajtacsípem magam.
Kételyek mardosnak,
s megkérdem ilyenkor:
hol a hited, ha van?

Isten mindig itt van.
Mi felejtjük Őt el:
engedjük, hogy jöjjön,
lelkünk ajtórésén
ördög dobjon kővel.

S ha még csak kő volna
azt kibírnánk talán,
de a tárgy itt jelkép:
pszichénkre ül teher.
Torz vigyora kaján.

Ingó énünk mellett
így oson be orvul,
enni kezd, mint rozsda,
s várja, hogy az énünk
hitetlenre torzul.

Csak ennyi kell tehát,
elég megingásnak,
sziklának vélt alap
odalesz hirtelen:
helyén vermet ásnak.

Ám Isten mindig van!
Kézen fog mosolya
„Még nem tudom” - így szól.
„Gyere át a tűzön,
kellesz valahova.

Mindenkinek van hely.
Minden ember érték,
még hogyha az éltét
nem singgel s nem rőffel:
bitófával mérték.”